

РЕШЕНИЕ

№ 7424

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7436** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, приложим на основание чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Ищецът Б. Л. Л. е предявил срещу Министерство на вътрешните работи кумулативно обективно съединени искиове както следва: с правно основание чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл, вр.чл.104, ал.1 от ЗДСл – за присъждане на сумата от 1 230 лева; чл.86, ал.1 от ЗЗД – 462,53 лева; чл.122, ал.3 от ЗДСл – 1026 лева; чл.86, ал.1 от ЗЗД – 159,32 лева; чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР – 960 лева и чл.86, ал.1 от ЗЗД – 199,14 лева.

Ищецът твърди, че е бил с ответника в служебно правоотношение, което е прекратено със заповед № 8121К-9242 от 27.09.2018г. с предизвестие, при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.10.2018г. Впоследствие заповедта е била отменена с влязло в сила съдебно решение. На основание съдебното решение ищецът е подал заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник сектор „Капитално строителство“ към отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР. Със заповед № 8121К-14439 от 18.12.2019г. на Министерството на вътрешните работи е бил възстановен на длъжността си считано от 19.12.2019г. На 18.12.2019г. му е връчено предизвестие с рег. № 8121р-22312 с което го уведомяват, че със заповед рег. № 8121К-13284 от 25.10.2019г. щатната бройка в съкратена. Със заповед № 8121К-14440 от 18.12.2019г. на Министерството на вътрешните работи служебното му правоотношение отново е

прекратено, поради съкращаване на щата. Сочи, че на 10.02.2020г. по предоставената от него банкова сметка е преведена сумата от 12312 лева.

Относно иска по чл.104, ал.1, вр. чл.122, ал.1, т.3 от ЗДСл. Ищецът твърди, че за периода от 19.10.2018г. до 19.04.2019г. не е заемал друга държавна служба и не е полагал труд по трудово правоотношение. Преди уволнението е получавал основно месечно възнаграждение от 2052 лв., а към момента на възстановяването му същото, за заеманата от него длъжност, е възлизало на 2257 лв. Ето защо претендира заплащане на разликата от цялата дължима сума и изплатената му на това основание, която разлика претендира, че е в размер на 1230 лв.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 26.11.2019г. до окончателното заплащане на обезщетението, като за периода от 26.11.2019г. до 10.02.2020г. е в размер на 289.65лв. / върху сумата от 13 542 лв./ и съответно за периода от 10.02.2020г. до 29.06.2021 г. е в размер на 172.88лв. /върху сумата от 1230 лв./ или общо 462.53лв.

Относно иска по чл.122, ал.3 от ЗДСл претендира сумата от 1026 лв. представляваща обезщетение за недопускане на работа за срок от 10 дни на основание чл.122,ал.3 от ЗДСЛ, както и законната лихва от предявяване на исковите до окончателно изплащане на сумата.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.122, ал.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 20.12.2019г. до датата на завеждане на настоящия иск /27.07.2021г. / в размер на 159.32 лв. ведно със законната лихва от предявяване на исковите до окончателното заплащане на обезщетението.

Относно иска по чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, вр. чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014г. счита, че му се дължи сумата от 480 лева съгласно Заповед № 8121з-1401/12.12.2019г. – парична награда. Твърди, че тъй като е бил възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, се счита, че е имало служебно правоотношение.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, вр. чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014г. претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 06.12.2019г. до датата на предявяване на исковите /27.07.2021/ в размер на 76.07лв.

Относно иска по чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, вр. чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014г., счита, че му се дължи сумата общо от 480 лева съгласно заповед № 8121з-1556/13.12.2018г. и заповед №8121з-1575/19.12.2018г., с които се определят критериите за заплащане на парични награди на служители на МВР.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, вр. чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014г. претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 20.12.2018г. до датата на предявяване на исковите /27.07.2021/, в размер на 123.07лв.

ОТВЕТНИКЪТ – Министерството на вътрешните работи /МВР/ оспорва иска. Твърди, че предявените икове по отношение на него са недопустими, неоснователни и недоказани. Излага съображения, че министерството в качеството си на юридическо лице по чл. 2 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), не е пасивно легитимирано да отговаря по така предявените икове. МВР счита, че не е надлежен ответник по предявените срещу него икове, което обуславя тяхната недопустимост. Моли на основание чл. 130 от ГПК да се прекрати производството срещу МВР и да

бъде заличен като ответник.

Ответникът излага съображения за неоснователност и по отношение на акцесорните претенции на ищеца за изплащане на законна лихва и мораторна лихва по чл.86 от ЗЗД върху претендираните суми по кумулативно съединените иски, доколкото следва да се има предвид, че вземанията за законна и мораторна лихва са акцесорни, поради което основателността на претенциите е обусловено от основателността на иска за главницата и когато главният иск бъде отхвърлен като неоснователен, акцесорният иск също се явява недопустим и неоснователен. Последното се отнася и до акцесорната претенция за разноски

СГП счита, че исковите са основателни по основание. По размер следва да се съобразят доказателствата по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Установява се, видно от представено копие от служебна книжка, издадена от дирекция "Управление на собствеността и социални дейности" към МВР, че между страните по делото е съществувало служебно правоотношение, което е било прекратено със заповед № 8121К-9242 от 27.09.2018г. на министъра на вътрешните работи с предизвестие, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.10.2018г. Впоследствие заповедта е била отменена с влязло в сила на 26.11.2019 г. решение на ВАС - № 14992/6.11.2019 г. по адм.д. № 13787/2018 г. на ВАС.

На основание съдебното решение ищецът е подал на 6.12.2019 г. заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник сектор „Капитално строителство“ към отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР. Със заповед № 8121К-14439 от 18.12.2019г. на министъра на вътрешните работи е бил възстановен на длъжността си считано от 19.12.2019г. На 18.12.2019г. му е връчено предизвестие с рег. № 8121р-22312 , с което го уведомили, че със заповед рег. № 8121К-13284 от 25.10.2019г. щатната бройка в съкратена. Със заповед № 8121К-14440 от 18.12.2019г. на министъра на вътрешните работи служебното му правоотношение е прекратено, поради съкращаване на щата.

На 10.02.2020г. по предоставената от него банкова сметка е преведена сумата в размер на 12 312 лева.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и установеното по делото, намира следното:

Счита за неоснователно възражението на ответника за „недопустимост“ на предявените срещу него иски. Действително, на основание чл. 37, ал. 2 ЗМВР дирекция "Управление на собствеността и социални дейности" към МВР е юридическо лице. Същевременно обаче се установява, че служебното правоотношение е възниквало въз основа на заповеди на министъра на вътрешните работи и съответно е било прекратявано въз основа на заповеди отново на министъра на вътрешните работи. Следователно служебното правоотношение е възникнало, развило се и е прекратено именно между страните по делото.

За пълнота следва да се отбележи, че посоченото възражение по своята същност не е за недопустимост, а за неоснователност на предявените иски. Защото, ако съдът констатира, че не е налице правоотношение с ответника, това би било основание за отхвърляне на исковите, не и за прекратяване на производството по делото.

Предпоставки за прекратяване биха били налице ако ищецът излага твърдения, че е бил в правоотношение с дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", а е насочил искът си срещу Министерството на вътрешните работи.

Относно иска по чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл. когато уволнението е било признато за незаконно държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата към момента на признаване уволнението за незаконно или неявяването му да заеме службата.

В процесния случай се установява, че решението, с което е било признато уволнението за незаконно, е влязло в сила на 29.11.2019 г.

Установява се, че на ищеца е заплатено общо 12312 лв., от които е приспаднат 10% данък, като сумата включва шесткратния размер на получаваното от него основно месечно възнаграждение от 2052 лв., към м. октомври 2018 г., видно от издадената от ответника справка /л.47/. Сумата е начислена във ведомостта за заплати към м. февруари 2020 г.

Съгласно заповед № 8121з-72/31.1.2019 г. е предвидено увеличение, считано от 1.1.2019 г., на основните заплати на служителите, като индивидуалният размер на увеличението е поставено в зависимост от годишна оценка на изпълнението и варира от 3% до 10 %. Съгласно приложената таблица, за длъжността началник сектор, каквато е заемал ищецът, е предвидено ръководно ниво 6А, като за IV степен е предвидено основната заплата да варира между 2194 лв.- 2367 лв.

Предвид изложеното следва да се приеме, че искът е основателен. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл. обаче следва да се определи не в размер на 2052 лв. – така, както е заплатено, за периода от 1.1.2019 г. до края на процесния период – 19.4.2019 г. На основание чл. 162 ГПК, съдът намира, че за основа следва да се вземе минималният размер на основната заплата за длъжността – 2194 лв. Това е така доколкото работникът не е полагал труд през процесния период, като не са налице доказателства, въз основа на които да би могло да се направи извод, че индивидуалната оценка на ищеца би била именно към максимумата или по-ниска.

От минималната основна заплата от 2194 лв. следва да се приспадне заплатената сума от 2052 лв., поради което дължимата разлика следва да се определи за процесния период в размер на общо 426 лв.: по 142 лв. месечно за м. януари, февруари и март и 106,50 лв. за м. април 2019 г. /15 раб.дни x 7,1 лв. на ден разлика/. Ето защо следва да се присъди сумата от 532,50 лв. Искът за разликата до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/.

Съгласно чл.Чл. 104, ал. 1 ЗДСл. (Изм. - ДВ, бр. 95 от 2003 г., изм. - ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г.) когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца..

Видно от заявление вх. № 812100-18457, ищецът е подал молба за възстановяване на заеманата длъжност на 6.12.2019 г. и е поискал изплащане на обезщетението за незаконно уволнение, като не се спори, че то е изплатено на 10.2.2020 г. Ето защо

съдът намира, че следва да се изплати обезщетение за забава. Но, началният период на плащане не следва да е датата на влизане в сила на решението. При тълкуване на нормата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл. не може да се направи такъв извод. В други норми не е предвиден точно определен срок. Ето защо съдът намира, че следва да се приложат общите правила за забавено изпълнение, като предвид липсата на срок, следва да се приеме, че обезщетението следва да се дължи от датата на поканата – в случая 6.12.2019 г. до предявяване на исковата молба и от тази дата до окончателното плащане на главницата. За първия период лихвата за забава върху сумата от 532,50 лв. плюс 12312 лв. или общо 12844,50 лв. следва да се определи на основание чл. 162 ГПК в размер на 239,05 лв. За периода от 10.02.2020г. до 29.06.2021 г. върху главница от 532,50 лв. лихвата за забава следва да се определи в размер на 74,85 лв.

По иска с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл. Съгласно посочената норма- (Нова - ДВ, бр. 95 от 2003 г., изм. - ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г.) когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.

Установява се, че на 6.12.2019 г. ищецът се е явил да заеме длъжността, като е бил възстановен на длъжността считано от 19.12.2019 г. Следователно не е бил допуснат да работи за 9 работни дни. Ето защо обезщетението, изчислено на база 2194 лв. разделено на 20 работни дни следва да се определи в размер на 109,7 лв. дневно, което умножено по 9, следва да се определи в размер на 987,30 лв.

За посочения иск законът не е предвидил срок, в който следва да се изплати обезщетението, поради което следва да се приложи общото правило, че се дължи от поканата. Такава не се установява да е правена преди датата на предявяване на исковата молба, поради което следва да се приеме, че исковата молба се счита за покана, и оттук – се дължи лихва от тази дата – 27.2.2021 г. Искът за присъждане на лихва за забава за периода от 20.12.2019г. до датата на предявяване на иска - 27.07.2021г. следва да се отхвърли изцяло.

Относно иска по чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, вр. чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014г. за присъждане на сумата от 480 лева съгласно заповед № 8121з-1401/12.12.2019г.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, вр. чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014г. претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 06.12.2019г. до датата на завеждане на настоящия иск /27.07.2021/ в размер на 76.07лв.

Относно иска по чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, вр. чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014г., счита, че му се дължи сумата общо от 480 лева съгласно заповед № 8121з-1556/13.12.2018г. и заповед №8121з-1575/19.12.2018г.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, вр. чл.10, ал.2 и т.1 от Наредба № 8121з-347/25.07.2014г. претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 20.12.2018г. до датата на завеждане на настоящия иск /27.07.2021/ в размер на 123.07лв.

Посочените четири иска следва да се отхвърлят като неоснователни. За периода, за който се претендират, ищецът не е полагал труд по служебното правоотношение. Именно поради което и в чл. 104 ЗДСл. е предвидено заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа, като обезщетението са равнява на основното

месечно възнаграждение. Претендираните главници не са част от основното възнаграждение, поради което и претендирането им е неоснователно, поради което исковите за тях и за присъждане на лихви следва да се отхвърлят.

По разноските. Ищецът е представил списък с разноси в размер на 1200 лв. Цената на предявените искове е 4036,99 лв., а общата сума на уважените - 1833,70 лв. Ето защо следва да се присъдят съразмерно разноси в размер на 545 лв.

Воден от горното Административен съд София-град, Второ отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Б. Л. Л., ЕГН [ЕГН] следните суми:

1. 532,50 лв. обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 1230 лв.

2. 239,05 лв. лихва за забава върху обезщетение за оставане без работа, в размер на 12844,50 лв., за периода от 6.12.2019 г. до 10.2.2020 г., както и 74,85 лв. лихва за забава върху неплатения остатък от 532,50 лв. за периода от 10.2.2020 г. до предявяване на исковата молба - 27.7.2021 г. и лихва за забава върху последната сума от 27.7.2021 г. до окончателното плащане на главницата като ОТХВЪРЛЯ исковите за разликите до пълния предявен размер съответно от 289.65лв. върху сумата от 13 542 лв. и за периода от 26.11.2019г. до 6.12.2019г., както и за присъждане на сумата от 172.88лв. за периода от 10.02.2020г. до 27.07.2021 г. върху сумата от 1230 лв.

3. Обезщетение за недопускане до работа след възстановяване от незаконно уволнение, за периода от 6.12.2019 г. до 18.12.2019 г., в размер на 987,30 лв. като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 1026 лв., както и за периода от 29.11.2019 г. до 6.12.2019 г.

4. законната лихва върху главниците от предявяване на исковата молба до окончателното им плащане.

5. сумата от 545 лв. разноси.

ОТХВЪРЛЯ изцяло исковите за присъждане на:

1. 159,32 лв., претендирани като лихва за забава върху претендирано обезщетение от 1026 лв. за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение;

2. исковите по чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР – за присъждане на 480 лева съгласно заповед № 8121з-1401/12.12.2019г. – парична награда;

3. лихва за забава върху сумата от 480 лв., считано от 06.12.2019г. до датата на предявяване на исковите /27.07.2021/ в размер на 76.07лв., както и лихва за забава от тази дата до окончателното плащане на главниците;

4. 480лв. - парична награда, претендирана съгласно заповед № 8121з-1556/13.12.2018г. и заповед №8121з-1575/19.12.2018г.,

5. лихва за забава в размер на 123.07лв., считано от 20.12.2018г. до датата на предявяване на исковите /27.07.2021/, както и от тази дата до окончателното плащане на главницата.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

СЪДИЯ:

